

קָבֵץ

שיחות מוהרא"ש

בעניני זמן ממתן תורתנו - חג השבועות הקדוש והנורא

*

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים,
אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקון
העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת

מֶרֶן מוהֲרַא"ש שְׁלִיט"א

יגלה נוראות נפלאות מענין חג השבועות הקדוש והנורא, ויבאר ויגלה סדר
ההתנהגות בחג הקדוש הזה, וענין תקון ליל שבועות, וסדר ההתנהגות
בלילה קדוש זה, ומעלת המקנה של שבועות, וענין מנהג ישראל לאכל

מאכלי חלב

יצא לאור ערב ראש חודש סיון - תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש

חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תוכבי"א

חג השבועות

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁמִנְהֵג הָעוֹלָם לְשִׂמְחָה מְאֹד בְּיוֹם שְׂמִיחַת תּוֹרָה, וְלַעֲשׂוֹת הַקְּפוּת וְרִקּוּדִים רַבִּים עִם סֵפֶר הַתּוֹרָה, כִּי אִזּוֹ מְסִימִים אֶת פְּרִשַׁת "וְזֹאת הַבְּרָכָה", וְהִיא שְׂמִיחָה לְגוֹמְרָהּ שֶׁל תּוֹרָה. וּבְאִמַּת רְאוּי לְנַהֵג אוֹתָהּ שְׂמִיחָה גַם בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת – לֹא פְחוּת מִמֶּנָּה! כִּי אִזּוֹ קִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, וְהִיא שְׂמִיחָה גְּדוּלָה לְהַתְּחַלֵּת הַתּוֹרָה. כִּי בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים אֶת הַתּוֹרָה מִחֻדָּשׁ, וּמְצַפִּים וּמְתַפְּלִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִזְכֶּה מֵהַיּוֹם וְהַלָּא לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַחֲדָשָׁה וְלִלְמֹד תּוֹרָה הַרְבֵּה. וְלִכֵּן רְאוּי לְהַגְדִּיל הַשְּׂמִיחָה אִזּוֹ מְאֹד, כִּי אֲפִלּוּ מִי שְׁלֹא זָכָה לְלָמֵד עַד עַכְשָׁיו, אֲבָל מִחַג הַשְּׁבִיעוֹת יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַחֲדָשָׁה, וְלִקְבֹּל עַל עֲצֻמוֹ כֹּל מִינֵי קִבְּלוֹת טוֹבוֹת לְלָמֵד הַרְבֵּה תּוֹרָה עַד חַג הַשְּׁבִיעוֹת הַבָּא. וְלִכֵּן הוּא יוֹם שְׂמִיחַת תּוֹרָה מְמִשׁ, וְרְאוּי לְשִׂמּוֹחַ בּוֹ הַרְבֵּה.

וְכֵן הָיָה אֲצֵל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, שֶׁפַּעַם בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת בָּעֵת פְּתִיחַת הָאָרוֹן, הוֹצִיא מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה מֵאָרוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְנִכְנַס לְהַתְּלַחֲבוֹת עֲצוּמָה, וְאָמַר בְּקוֹל רֹם: "אֵי נִייעַ תּוֹרָה, אֵי נִייעַ תּוֹרָה" (תּוֹרָה חֲדָשָׁה... תּוֹרָה חֲדָשָׁה...), וְהַתְּחִיל לְרַקֵּד עִם סֵפֶר הַתּוֹרָה מִסְּכִיב

לבימה בשמחה עצומה, כמו ביום שמחת תורה ממש, והתעוררו כל אנשי שלומנו מאד. ולכן ראוי לכל אדם להתעורר בשמחה עצומה בחג השבועות, ולקבל על עצמו כל מיני קפלות טובות בענין למוד התורה, ולא יניח העצבות אצלו פרגע, כי אפלו אם לא זכה עד עכשו ללמוד תורה פראוי, אבל מחג השבועות והלאה יכול לעשות התהלה חדשה, ולקבל התורה מחדש ממש.

ואמר מוהר"א ש"נ, שהשמחה של חג השבועות אינה רק שמחה רוחנית אלא גם שמחה גשמית, כי מיד שקבלנו את התורה, אנחנו יודעים איך להתנהג בכל מעשינו הגשמיים על פי התורה, ויכולים לקשר כל אכילתנו ושתינתנו ושנתנו וכל המשא ומתן שלנו אל התורה, כי התורה מאירה לנו למצא אלקותו יתברך בתוך כל דבר ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה יד סימן ט): 'למה נקראת התורה אור, שהיא מאירה את האדם מה יעשה'. ולכן אף על פי שיש מחלוקת בגמרא (פסחים סח ע"ב) בין רבי אליעזר לרבי יהושע איך להתנהג בשמחת יום טוב, אם לעשות פלו לה' או פלו לקם, או חצי לה' וחצי לקם, אבל בחג השבועות פלם מודים שאצריכין גם "לקם", ומה הטעם? כי הוא יום שנתנה בו תורה, עין שם בגמרא. ולכאורה יפלא, אם זה יום שנתנה בו תורה, היה ראוי

להקדיש כל היום בלוי ללמוד התורה בלבד, ולא לעסוק בגשמיים כלל, אבל התרוץ הוא, שמייד שקבלנו את התורה, אנהנו יודעים איך להתנהג גם בכל מעשינו הגשמיים על פי התורה, ואז גם כל הגשמיים נעשית תורה, ולכן בודאי צריכים לשמוח גם בשמחה גשמיית בחג השבועות, ולהתענג בכל מיני תענוג לכבוד קדשת החג.

ואמר מוהרא"ש ז"ל, שמחג השבועות יוצאת התחזקות עצומה לכל אדם איך להתנהג בכל עניניו, גם בשצריך לצאת לשוק ולעסוק במשא ומתן. כי התורה הקדושה שיכת לכל אדם ובכל זמן, ואפלו אם צריך לצאת לשוק ולעסוק במשא ומתן – גם שם יכול להיות דבוק אל תורה הקדושה, כי אם אינו יכול ללמוד אז בעמקות ובעיון רב, אבל יכול ללמוד בדרך גירסא ואמירה בעלמא, ואם יחזיק בכיסו חמש קטן או ספר תהלים קטן או ספר משניות קטן, הרי יכול לחטוף בכל עת ובכל מקום פסוקים חמש וכמה מזמורי תהלים וכמה פסוקים משניות, אפלו באמצע השוק ממש, כגון בשצריך לחפות בתור בבנק או באיזה משרד או בחנות וכיוצא בזה, וזה ישמר אותו מפל הרע ותקלפות הנמצאים במקומות אלו לרב, כי בעל כרחו כל אדם מכרח לצאת לפעמים לשוק לקנות דברים או לסדר

איזה ענין, בגון לקחת לבנק או לדואר וכיוצא בזה, והנה פשאינו חזק בלמוד התורה בדרך גירסא ואמירה בעלמא, אזי אין עמו לניה של תורה, והוא עלול להפשל בהסתכליות אסורות, ולהיות משפע מכל הרע והקלפות המסתובבות בחוץ, רחמנא ליצלו, אבל בשרגיל לומר הרבה פסוקי המש ומזמורי תהלים ופרקים משניות, ותמיד יש עמו לניה של תורה, כי מחזיק בכיסו משניות קטן או תהלים קטן או המש קטן - זה שומר אותו מכל רע, וכל מקום שהולך ביתו עמו, שאפלו באמצע השוק דומה לו כאלו יושב בבית המדרש.

ואמר מזהרא"ש נ"י שזה סוד דברי רב יוסף (פסקים סח ע"ב): אי לא האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא' (אם לא חג השבועות, כמה יוסף יש בשוק). ובפשטות הפונה, שרב יוסף היה מודה לתקדוש פרוף הוא על קבלת התורה בחג השבועות, שאם לאו היום ההוא, היה הוא בעצמו בכל "יוסף" סתם הנמצא בשוק, ולא היה זוכה לשום מעלה כלל, אבל גם יש לומר ש"יוסף" מרפו על קדשות יוסף הצדיק, ויוסף הצדיק בודאי היה יכול להחזיק מעמד פשהולכו אותו בשוק ומכרו אותו לעבד, כי קבל למודים חזקים בבית מדרשו של יעקב אביו, להיות קשור תמיד אל התורה הקדושה, וזה אשר שמר אותו מכל רע. אבל אנשים פשוטים כמונו היום, איך נוכל להחזיק מעמד

בשצריכים לעבור בשוק, שלא נתפס ברשת הקלפות שנמצאות שם לרב? אבל על ידי התורה הקדושה שקבלנו בחג השבועות, יש לנו פה לעמוד בפל, כי בשאדם מרגיל עצמו לגרם הרבה פרקים משניות ולומר הרבה פסוקי חמש ומזמורי תהלים – זה שומר אותו מפל רע. וזהו "אי לא האי יומא דקא גרים, פמה יוסף איכא בשוק", אם לא היזם של קבלת התורה, פמה יוסף הצדיק יש בשוק שיכולים להתחזק מעמד בתקופת הקלפות הנמצאות שם, הלא הנפיון גדול ועצום מאד, אבל עכשו שקבלנו את התורה, ויכולים לגרם פרקים משניות ומזמורי תהלים גם בשנמצאים בשוק, בודאי כל אחד יכול לבנות גדר סביבו עם פרקים משניות ומזמורי תהלים, והם בודאי ישמרו אותנו מפל רע.

אשרי הזוכה לקבל על עצמו מחג השבועות להיות דבוק אל התורה בכל מקום ובכל זמן, כי התורה תשמר אותו מפל רע ותביא אותו למעלה עליונה.

תקון ליל שבועות

מוהרא"ש נ"י אומר, שאמירת תקון ליל שבועות בליל התקדש חג של שבועות הוא תקון נפלא מאד, והוא תקון לעזו בשול תורה של כל השנה, ומסגל מאד לעורר באדם חשק ואהבת התורה לכל השנה בלה, והוא על דרך "טעמיה חיים זכו", שטועמים קצת מפל כ"ד ספרי התורה שיקבלו מהר בעת תפלת שחרית וקריאת התורה, כדי שיהיה לו חשק ואהבה אליהם כל השנה, וכמו שנותנים לאדם לטעם קצת מפאכלים ערבים ומתוקים כדי לגרות תאותו לאכל אותם אחר כך. ועל זה נאמר (תהלים לד, ט): "טעמו ויראו כי טוב ה'". כי טועמים מקדם את נעימות ומתיקות התורה כדי לעורר החשק והאהבה אליה באמת, ועקר התקון הוא לומר פסוק ראשון ואחרון של כל פרשה ושל כל ספר, על דרך געוין סופן בתחלתו ותחלתו בסופו. ומה שהוסיפו בתקון ליל שבועות הנדפסים כמה פרשיות של תורה נביאים וכתובים השוכים לחג השבועות וקבלת התורה - אינם מעקר התקון, וכיון שפלעמים מחמת זה נמנעים בני אדם מלומר התקון לגמרי, כי בשרואים שיש כל כך הרבה לומר, מתנאשים לגמרי מלהתחיל ואינם אומרים כלום, לכן עליהם לדעת, שעקר התקון לומר פסוק ראשון ואחרון

של כל פרשה ושל כל ספר, וכך בלם יאמרו אותו בהשק גדול, כי אין זה דבר קשה כלל, וגורמים על ידי זה תקוין גדול בכל העולמות.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שאחר אמירת סדר התנ"ך, ראוי לומר סדר התרי"ג מצות, הנדפס בתקוין ליל שבעות, כי למחר בבקר מקבלים את התורה, שהוא קבלת המצוות, ואם בן צריכים לדעת מה בתוב בתורה ומה הן המצוות, ואז תהיה קבלתו קבלה אמיתית.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שהעקר להזהר מאד מלדבר דברים בטלים במשך כל ליל שבעות, כי עקר התקוין הוא לעון בשול תורה, ולכן צריך להזהר לא להוסיף עון על עונו, חס ושלום, ואם גמר כל סדר אמירת הפסוקים ואמירת תרי"ג מצות – יכול ללמוד בפה שלבו חפז, ולטעם קצת מכל שעורי תורה שרוצה ללמוד בהם במשך כל השנה, כי אז מסגל מאד לסדר לעצמו שעורי תורה לכל השנה, ולטעם קצת מהם בליל קבלת התורה, וגם מסגל אז מאד להתבודד עמו ותברך, ולבקש מלפניו ותברך כל משאלות לבו. כי מוכא בספרים הקדושים, שבלי ליל שבעות יש עת שנפתחים בה כל שערי השמים, וכל מה שמתפללים באותה שעה – מתקבל לרחמים

וּלְרִצּוֹן, וּלְכֵן כִּדְאֵי לְהַרְבוֹת אֹז בַּתְּפִלוֹת וּבַקְּשׁוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּבְדְאֵי יִזְכֶּה לִפְעַל כָּל מִשְׁאֲלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה.

וּסְפַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, שֶׁהָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי מְרֻדְכֵי מְנַעֲשִׁכִּיז זי"ע, בִּימֵי צְעִירוֹתוֹ, אָמַר פַּעַם אֶת סֵדֵר 'תִּקּוֹן לַיִל שְׁבֻעוֹת' בְּחֶדְרוֹ בְּלִיל שְׁבֻעוֹת בְּהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה, וּפְתָאוֹם שָׁמַע מִן הַחֶדֶר הַשְּׁנִי הַסְּמוּד, שֶׁאֶחָד מִסְתַּנְּבֵב וּפּוֹתֵחַ אַרְזוֹת וּמִגְרוֹת וּמְחַפֵּשׁ דְּבָרִים. וְהִבִּין שֶׁמִּן הַפֶּתַח נִכְנָס אִיזָה גִּנְבֵי, וּמְחַפֵּשׁ חֲפָצִים לְגִנְבֵי, וְלֹא יָדַע הָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי מְרֻדְכֵי זי"ע מַה לַּעֲשׂוֹת, כִּי מֵצַד אֶחָד לֹא רָצָה לְהַפְסִיק אֶת אֲמִירַת 'תִּקּוֹן לַיִל שְׁבֻעוֹת' שֶׁהָיָה אוֹמֵר בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹלָה, אֲבָל מֵצַד שְׁנֵי אֵילֵי הַגִּנְבֵי יִגְנֹב אֶת כָּל חֲפָצָיו וְצַר לוֹ מְאֹד עַל זֶה, וְהָיָה שׁוֹקֵל בְּדַעְתּוֹ אֲנָה וְאֲנָה, עַד שֶׁהַחֲלִיט שֶׁאֵפְלוּ אִם יֵשׁ שֵׁם גִּנְבֵי וְיִתְפַּס אוֹתוֹ עַל חֵם, הָרִי בְּדְאֵי יִתְפַּיֵשׁ הַגִּנְבֵי מְאֹד, וְאִין רְצוֹנוֹ לְבַיֵּשׁ יְהוּדִי, וְלִכֵּן הַחֲלִיט לֹא לְכַנֵּס, וְהִמְשִׁיךְ לוֹמַר הַתִּקּוֹן בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹלָה.

אַחַר שֶׁנֶּאֱמַר אֶת הַתִּקּוֹן נִכְנָס לְחֶדֶר הַסְּמוּד, וְרָאָה שֶׁבְּאַמַּת הָיָה שֵׁם גִּנְבֵי, וְלָקַח כָּל חֲפָצָיו וּכְלָיו, וְהָיָה לוֹ מְזֵה צַעַר גְּדוֹל מְאֹד, וְהַחֲלִיט שֶׁאַחַר יוֹם טוֹב יִסַּע לְהַרְבֵּי הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי פְּנַחֵם מְקַאֲרִיץ זי"ע וּסְפַר לוֹ כָּל מַה שֶׁקָּרָה וּבִקְשָׁה מִמֶּנּוּ עֲצָה וְתַשְׁבָּח, וְכֵן עָשָׂה. וּבְכוּאוֹ אֵל הָרַב

הקדוש רבי פנחס זי"ע וספר לו כל הפפור, אמר לו הרב הקדוש רבי פנחס זי"ע, שאם יקבל על עצמו להזהר בתכלית הזהירות ממדת השקר – בכל אפן שיהיה, בודאי יחזרו לו כל הפציו, ולא יחסר לו כלום, וכן עשה, שקבל על עצמו מדת האמת במסירת נפש, ונסע הביתה, ובהגיעו הביתה מצא על סף ביתו שק מלא עם כל החפצים שנגנבו ממנו, כי התחרט הנגב על מה שעשה, והחזיר לו הכל.

וסים מוהרא"ש נ"י, הרי רואים את עצם מעלת אמירת תקון ליל שבועות, שלא רצה הרב הקדוש רבי מרדכי מנעשכיו זי"ע לתפסוק בו אפלו מחמת חשש גנבה, ולכסוף לא הפסיד כלום מחמת זה, ובודאי בכת קבלת התורה ועשרת הדיברות שקרא הרב הקדוש רבי מרדכי זי"ע, שאחד מהדיברות הוא "לא תגנב", זה אשר גרם לגנב להתחרט על מעשיו.

ויש לומר, שעל דרך זה אמרו חכמינו הקדושים (מכילתא יתרו, מובא בפרוש רש"י שמות כ' פסוק טו) על תפסוק (שמות כ, טו): וכל העם רואים את קולות, רואין את הנשמע, ולכאורה יש להבין מה נתוסף לנשמות ישראל בזה שראו את הנשמע, ולא היה מספיק לשמוע אותם לבד?

אָבֵל בְּשָׁעָה שְׁשֻׁמְעוּ דְבוּר "לֹא תִגְנַב", אִם לֹא הָיוּ רוֹאִים אֶת
הַנְּשֻׁמָּע, הָיוּ יְכוּלִים לְפָרֵשׁ "לֹא" תִגְנַב עִם ו', שְׁלֹאֲדָם פְּלוֹנִי, מִתֵּר
לִגְנַב, וְיִמְצִיאוּ לְעֶצְמָם אֵיזָה הֵתֵר לִגְנַב מִמֶּנּוּ, אָבֵל בְּשָׂרְאוּ אֶת
הַנְּשֻׁמָּע, רָאוּ בְרוּר שְׁחֻצוּי הוּא "לֹא" תִגְנַב עִם א', וְאִסּוּר לִגְנַב
שׁוּם בְּרִיָּה, יְהִיָּה אִיךָ שְׁיִהְיָה, אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְבִלּוֹת לַיִל הַתְּקַדֵּשׁ חַג
שֶׁל שָׁבוּעוֹת בְּקִדְשָׁה וְטַהֲרָה בְּרָאוּי.

מִקְנָה שֶׁל שָׁבוּעוֹת

מוֹהֲרָא"ש ג"י אָמַר, אַף עַל פִּי שְׁטִבְלִיָּה בְּמִקְנָה כָּל הַשָּׁנָה הִיא דְבָר
גָּדוֹל וְעֲלִיּוֹן מְאֹד, כִּי הַמִּקְנָה מְטַהֵר מִכָּל חַטְמָאוֹת, וּמְמַשֵּׁף עַל אָדָם
רוּחַ טַהֲרָה, וְעוֹשֶׂה אוֹתוֹ כְּלִי קָדוֹשׁ לְהִיּוֹת דְבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת,
אַף עַל פִּי כֵּן הַמִּקְנָה שֶׁל חַג הַשָּׁבוּעוֹת עוֹד יוֹתֵר לְמַעַלָּה מְזֵה, כִּי
הִיא מִקְנָה עֲלִיּוֹן וְנוֹרָא מְאֹד, שְׁנַמְשֵׁף מִשְׁעַר הַחַמְשִׁים שֶׁל הַקִּדְשָׁה,
מְנוּיָן שְׁעָרֵי בֵינָה, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטָי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן נו).
וּמְרָמֵז בְּדַבְרֵי רַבֵּי עַקִּיבָא (סוֹף מַסְכֵּת יוֹמָא), אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנֵי מ"י
אַתֶּם מְטַהֲרִין וּמ"י מְטַהֵר אֶתְכֶם, מ"י בְּגִימְטְרִיא ג', שֶׁהוּא שְׁעַר
הַנּוּיָן שֶׁל הַקִּדְשָׁה, וְזוֹכִים אֵז לְדַעַת גְּדוּלָּה מְאֹד, לְדַעַת שְׁכָל
מְאֲרַעוּתָיו הֵם לְטוֹבָתוֹ, וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, הַכֹּל בְּרִצּוֹן הַמְּאֲצִיל

העליון ברוך הוא, ועל ידי זה זוכים לצאת מכל הצרות, וכמבואר שם בדברי רבנו ז"ל, שעל המקנה של שבועות נאמר בפרטיות (רמיה יד, ה): "מקנה ישראל מושיעו בעת צרה", שהמקנה מושיע מכל הצרות, כי הוא חסד עליון שמושיע מכל הצרות. וכן מובא בספר המדות (אות המתקת הדיו סימן כב): 'על ידי טבילת מקנה, נתבטל הצרות וישועה באה'. וזה נאמר על טבילת מקנה בכל השנה בלה, ומכל שכן בחג השבועות הקדוש והנורא, ולכן יש לבנו בטבילת המקנה בשבועות, שבזכות הטבילה הזו יזכה לצאת מכל הצרות והיסורין לגמרי, ולהמשיך על עצמו ישועות רבות ברוחניות ובגשמיות.

ואמר מוהר"א"ש נ"י, שהטבילה במקנה בחג השבועות מביאה את האדם להתבטלות נוראה באור האין סוף ברוך הוא, וממשכת עליו קדשה עליונה מאד, כי מן הטבילה במקנה בחג השבועות נמשכת על אדם קדשה עליונה לכל השנה בלה, וכמבואר בתפלת מוהר"נ"ת ז"ל (לקוטי תפלות סימן נו) על תורה זאת: "ותזכנו להמשיך עלינו קדשת המקנה של חג השבועות הקדוש שהוא זמן מתן תורתנו, שאז נתקרבו ישראל אליה, וזכו לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת המקנה, ונזכה בלנו בחג השבועות לטבל עצמנו במקנה העליונה, במקנה של שער החמשים של הקדשה, שהוא רחמים

גְּדוּלִים וְרַבִּים, וְחֶסֶד עֲלִיז וְדַעַת גְּדוֹל מְאֹד, וְתַעֲזָרֵנוּ שְׁנוּזָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשַׁת הַמִּקְנָה הַזֹּאת בְּכָל הַשָּׁנָה בְּלֶחֶם, וְהַזְמַן הַמְסֻגָּל בְּיֹתֵר לְמַבִּילָה זֹאת הִיא בְּלִיל שָׁבוּעוֹת בְּאַשְׁמֹרֶת בֶּקֶר קֹדֶם עֲלוֹת הַשַּׁחַר, אַחֲרֵי אֲמִירַת תְּקוּנָה לַיִל שָׁבוּעוֹת, וְכַמְבֹאֵר מִזֶּה בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל (פְּרִי עֵץ חַיִּים שֶׁעַר חַג הַשָּׁבוּעוֹת פָּרָק א'). וְאַשְׁרֵי הַזֹּכֵחַ לְלַקֵּחַ לְמִקְנָה אֵז וּלְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ מִתְּהַרָה עֲלִיזָה הַמִּתְנַגֵּחַ בְּאוֹתָהּ הַעֵת, כִּי תִהְיֶינָה נִשְׁפָּעוֹת עָלָיו הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת רַבּוֹת לְכָל הַשָּׁנָה בְּלֶחֶם.

מֵאֲכָלֵי חֶלֶב בְּשָׁבוּעוֹת

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר טַעַם נִפְלָא לְאַכִּילַת מֵאֲכָלֵי חֶלֶב בְּשָׁבוּעוֹת בְּבִקְרָה, אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה וְקִבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי בְּקִבְּלַת הַתּוֹרָה נַעֲשִׂינוּ בְּבִרְיָה חֲדָשָׁה מִמֶּשֶׁשׁ, וְכִתְיִנוּק שְׁנוּלֵד דְּמִי, וְעַקֵּר מֵאֲכָל הַתִּינוּק הוּא רַק חֶלֶב, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לָתֵת בְּשָׂר לְתִינוּק לְאֹכֹל, רַק מֵאֲכָלֵי חֶלֶב, וְזֶה רָמַז גְּדוֹל לְמִדַּת הַהִתְחַדְּשׁוֹת, שְׂאֵדָם יִהְיֶה תָּמִיד בְּעֵינָיו בְּבִרְיָה חֲדָשָׁה, וְכִמוֹ שְׂאוּמֵר דּוֹד הַמְּלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים קלא, ב): "בְּגִמְלַע עָלֵי אִמּוֹ בְּגִמְלַע עָלֵי נַפְשִׁי"; הֵינּוּ כְּתִינוּק שְׁנוּלֵד, שְׂפָל חַיּוּתוֹ הִיא מִחֶלֶב, וְדוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת אָמְרוּ (עֵינֵי דְרָשׁוֹת חֲתָם סוֹפֵר לְשָׁבוּעוֹת דֶּף רפח ע"ב): מִנְּחָה חֲדָשָׁה לֵיה' בְּשָׁבוּעוֹתֵיכֶם (בְּפִדְבָר כח, כו): רֵאשֵׁי תִבּוֹת

'מחלב'; רמז למאכלי הלב בשבועות, "מנחה חדשה" דיקא,
 המרמזת על מדת ההתחדשות, שצריכים לעשות התחלה חדשה
 בלמוד התורה, ואפלו אם לא למד עד עכשו, יקבל על עצמו מהיום
 והלאה להתמיד בתורה בכל יום שעורין בסדרן: מקרא, משנה,
 גמרא, מדרש. ואז בכח חג השבועות יקבל פח גדול לכבוש את
 יצרו, ולהתמיד מאד בתורה, וכמו שאומר רבנו ז"ל (קומי מוהר"ז חלק
 ב' סימן א'): **חל"ב ראשי תבות** (תחלים קט, כב): **ל'בי חלל בקרבי**. כי
 בשאדם מרגיל עצמו להיות פבריה חדשה בכל עת, והוא בעיניו
 כתינוק שנולד דמי, הצריך לינק חלב, בזה הורג היצר הרע שלו
 לגמרי, ונתקיים בו **ל'בי חלל בקרבי**. ולכן מחג השבועות נמשך פח
 מיחד לאדם ללמוד תורה כל השנה בלה באהבה ובחשק גדול,
 ואשרי מי שעושה בה התחלה חדשה, כי יזכה בכח חג השבועות
 להתמיד בתורה כל השנה בלה.

